

Στο καμίνι τής ζωής δεν επιβιώνει η χλεύη (Πρωτ. π. Θωμάς Βαμβίνης)

Categories : [ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ](#)

Date : 14 Ιανουαρίου, 2013

Ένα δημοσίευμα της εφημερίδας Καθημερινή (9.12.2012), που γράφηκε με αφορμή την «προφητεία» που εντοπίσθηκε (ή επινοήθηκε) μέσα στο ημερολόγιο των Μάγια για το τέλος τού κόσμου στις 21 Δεκεμβρίου 2012, ακουμπά με άκομψη ειρωνεία μια πληγή τής σύγχρονης ψυχοπαθολογίας τού ταλαιπωρημένου πληρώματος της Νεοελληνικής Πολιτείας, που είναι ταυτόχρονα (στην συντριπτική του πλειοψηφία) και πλήρωμα της Ορθόδοξης Εκκλησίας.

Είναι ιστορικά και ψυχολογικά τεκμηριωμένο ότι, όταν τά πράγματα δέν πάνε καλά είτε στό πεδίο τών εθνικών θεμάτων είτε στό πεδίο τής προσωπικής ζωής και βιοπάλης, τότε είναι «καιρός ευπρόσδεκτος» για «προφητείες» ή σέ άλλους για αστρολογικές προβλέψεις ή ακόμη και για μελλοντολογίες επιστημόνων, οι οποίες ξεφεύγουν από τό επιστητό τής επιστημονικής έρευνας και περνούν στίς υπερλογικές διαισθητικές ικανότητες τού επιστήμονα, ο οποίος πέρα από τήν επιστήμη του υποτίθεται ότι κατέχει και κάποια «μυστική γνώση».

Τό άρθρο τής Μαρίλης Μαργωμένου «Καταστροφολογίας τά ανάγνωσμα» και υπέρτιτλο «Ιστορίες για... Μάγια, Παΐσιο και συντέλειες», ανακατεύει όλες τίς παραπάνω μορφές μελλοντολογίας, κοινώς μειγνύει τά άμεικτα, αφού δέν διακρίνει ποιότητες εμπειριών και λόγων, οπότε μαζί μέ τήν αρρώστια τής παραθρησκείας διαβάλλει στίς συνειδήσεις τών αναγνωστών της και τήν πνευματική εμπειρία υγιών μελών τής Εκκλησίας.

Βέβαια, ένας πού φέρει τό σχήμα τού Μοναχού ή τού Ιερέως δέν σημαίνει ότι είναι οπωσδήποτε και υγιές μέλος τής Εκκλησίας. Μόνο τό σχήμα δέν αποδεικνύει τίποτα. Υπάρχουν άλλα κριτήρια πού αποδεικνύουν τήν εγκυρότητα τών λόγων και τών εμπειριών ενός «Προφήτη», ενός δηλαδή πού «επαγγέλλεται γνώσιν έχειν Θεού»(Σοφ. Σολ. 2,13). Για νά θυμηθούμε τόν Γέροντα Παΐσιο, τόν οποίο αναφέρει η κ. Μαργωμένου και στόν υπέρτιτλο τού άρθρου της, όσο εκείνος ήταν σ' αυτόν τόν

μάταιο κόσμο, δέν μιλούσε στην καρδιά τού κόσμου πού τόν επισκεπτόταν μέ τίς «προφητείες» του για τό μέλλον, αλλά μέ τόν «προφητικό λόγο», πού ξεθόλωνε τόν νού σκοτισμένων και ταλαιπωρημένων ανθρώπων, πού αποκάλυπτε και ταυτόχρονα γλύκαινε δύσκολες κρυφές πληγές, οι οποίες δηλητηρίαζαν υπάρξεις πλασμένες «κατ' εικόνα Θεού» και άνοιγε στίς ψυχές τών πνευματικά ή και σωματικά τραυματισμένων τόπο για τήν ενεργό παρουσία τής Χάριτος τού Θεού. Είχε ενεργό λόγο, πού δέν κολάκευε, ούτε συνέθλιβε οδηγώντας αυτούς πού τόν άκουγαν στην απελπισία. Καθοδηγούσε στην μετάνοια, τήν αυτογνωσία και τήν αυτομεμψία, στό ταπεινό πνεύμα, προκαλώντας μέ τήν μνήμη τής αγάπης τού Θεού τό φιλότιμο τών ανθρώπων.

Τόν τελευταίο, όμως, καιρό τείνει νά ξεχασθή από πολλούς αυτός ο Γέροντας Παΐσιος, ο γνήσια παραδοσιακός ορθόδοξος μοναχός, ο ασκητής και «θεραπευτής τών ψυχών» (είναι γνωστόν ότι οι μοναχοί στά αρεοπαγιτικά συγγράμματα ονομάζονται θεραπευτές). Προβάλλεται μόνον ως αυτός πού προέβλεπε τό μέλλον και έχει πη σημαντικά πράγματα για τήν σύγχρονη κρίση, αλλά και για τήν έκβαση διαφόρων εθνικών μας θεμάτων. Τόν εγκλωβίζουν, δηλαδή, στόν παρόντα αιώνα και δίνουν αφορμή σέ όσους θέλουν νά χλευάσουν τά ιερά και τά όσια, νά τόν συμπεριλάβουν μαζί μέ τούς Μάγια και άλλους εγκόσμιους «προφήτες», οι οποίοι είτε «εξ ανθρωπίνης συνέσεως» (στήν καλύτερη περίπτωση) είτε συχνότερα κινούμενοι από πνεύματα πλάνης, προλέγουν τά «μέλλοντα συμβαίνειν».

Άς δούμε, όμως, κατ' αρχήν τά γραφόμενα από τήν κ. Μαργωμένου. Προβλέποντας, λοιπόν, ότι θά διαψευσθή η «προφητεία» τών Μάγια, στην συνέχεια μέ χλευασμό μιλάει για τήν άρρωστη πίστη αυτών πού περιμένουν τό τέλος τού κόσμου μέ μία παγκόσμια ή και συμπαντική καταστροφή. Τήν ενδιαφέρουν μόνον αυτοί πού έχουν σάν κύριο περιεχόμενο τής πίστης τους τήν καταστροφή. Δέν βλέπει άλλους. Δέν ξεχωρίζει εκείνους πού περιμένουν τό τέλος αυτής τής μορφής τού κόσμου μέ τήν ανακαίνισή του και τήν ανάσταση όλων τών κεκοιμημένων. Γι' αυτό γράφει:

«Βλέπετε, για όποιον θέλει νά πιστέψη, δέν παίζει ρόλο άν η προφητεία τών Μάγια δέν επαληθευτή. Πάντα θά υπάρχη τό επόμενο “τέλος τού κόσμου”. Τό οποίο έχει προφητέψει ο πατέρας Μάξιμος, ένας ορθόδοξος μοναχός για τό 2018». Και αφού κατόπιν η κ. Μαργωμένου θυμίζει στους αναγνώστες της τήν θρυλούμενη από τούς αιχμαλωτισμένους στίς καταστροφολογικές μελλοντολογίες προφητεία τού Νεύτωνα, ο οποίος «υποτίθεται πώς πρίν πεθάνει έγραψε στό πίσω μέρος ενός

φακέλου πώς τό τέλος τού κόσμου έρχεται τό 2060!», περνά κατόπιν μέ δηκτική ειρωνεία στήν εν πολλοίς δημοσιογραφική παράχρηση λόγων τού Γέροντος Παΐσιου. Γράφει: «Γιά πιά ειδικές, ελληνικές προβλέψεις, υπάρχει πάντα καί ο τοπικός μας προφήτης, πού μπορεί νά σάς διαφωτίση επί παντός, αρκεί νά πατήσετε τό όνομά του στό Ίντερνετ. Συγκεκριμένα, ο γέροντας Παΐσιος είχε κάνει εξαιρετικά λεπτομερείς προφητείες γιά τό εξωτερικό μας χρέος, γιά τήν οικονομική μας κατάσταση, ακόμα καί γιά τό ΚΚΕ καί τούς κουκουλοφόρους τού Συντάγματος! Είναι μάλιστα τόσο λεπτομερείς οι προβλέψεις του, πού μοιάζει σά νά γράφτηκαν χθές (πράγμα πού οι πολέμιοι τού αείμνηστου γέροντα καθόλου δέν τό αποκλείουν!)».

Εαφνικά ο Γέροντας Παΐσιος απέκτησε μετά τήν κοίμησή του πολέμιους. Θεωρούμε πολύ πιθανόν αυτή η εχθρότητα νά γεννιέται από δυό αιτίες: Πρώτον, γιατί καί μετά τήν κοίμησή του βοηθά μέ τούς λόγους του καί τήν πρεσβεία του πολύ λαό, όχι τόσο στήν λύση εγκόσμιων προβλημάτων του, όσο στήν αλλαγή τής ζωής του, στήν μετάνοια, στόν φωτισμό τού νου καί τής καρδιάς μέ τήν ανόθευτη πίστη καί τήν καθαρή εκκλησιαστική ζωή. Καί δεύτερον, γιατί, όπως ήδη σημειώσαμε, συχνά καί από πολλούς παραθεωρείται ο ασκητής Παΐσιος, ο έμπειρος καθοδηγητής στά πολύπλοκα ασκητικά μονοπάτια καί στήν λεπτή εσωτερική εργασία καί προβάλλεται ο προφήτης τών «μελλόντων συμβαίνειν», μέ τήν κατάλληλη κάποιες φορές δημοσιογραφική διαφήμιση καί μονομέρεια. Έτσι, όμως, αλλοιώνεται η μορφή τού Γέροντος καί εκτίθεται στόν εύκολο χλευασμό αυτών πού δέν αντέχουν (αλλά καί δέν μπορούν νά πολεμήσουν) τήν ασκητική του ακρίβεια, τήν ορθοδοξία τής πίστης του καί τήν πύρινη αγάπη του γιά τόν Θεό καί τά πλάσματά Του.

Ωστόσο, πρέπει νά σημειωθή ότι τό προορατικό καί διορατικό χάρισμα υπάρχει μέσα στήν ασκητική παράδοση τής Εκκλησίας μας. Υπάρχει ως αποτέλεσμα ασκητικής πείρας, αλλά καί ως χάρισμα τού Αγίου Πνεύματος. Είναι όμως ένα χάρισμα τό οποίο «οι άγιοι δέν επιδιώκουν νά αποκτήσουν... Δέν θέλουν από περιέργεια νά τό έχουν. Ούτε, βέβαια, πάντοτε σέ όλη τους τήν ζωή λαμβάνουν πληροφορία από τόν Θεό. Κάποτε έχουν πληροφορία καί κάποτε όχι. Αυτό εξαρτάται από τήν ευδοκία τού Θεού καί τήν ποιμαντική ανάγκη»(Μητρ. Ναυπάκτου Ιεροθέου, Ο Βλέπων, σελ. 214). Ο μακαριστός Αρχιμ. Σωφρόνιος, γράφοντας γιά τήν διορατικότητα τού αγίου Σιλουανού, σημείωνε: «Κατά τήν εξέλιξη τού συνεχούς εσωτερικού πολέμου ο ασκητής συναντάται μέ τρία είδη διορατικότητας: Πρώτο είδος είναι η φυσική διαίσθηση ορισμένων ανθρώπων, πού καλλιεργείται μέ τήν ασκητική ζωή. Δεύτερο είναι αυτό πού προέρχεται από δαιμονική ενέργεια καί τρίτο η διορατικότητα πού προέρχεται από τήν δωρεά τής Χάρης». Γι' αυτό τό τρίτο είδος μάλιστα γράφει ότι «συνδέεται μέ μεγάλη ευθύνη καί είναι πηγή πολλών πνευματικών θλίψεων γιά

όποιον τό αξιώθηκε. Σέ καμμιά περίπτωση δέν δίνεται σέ υπερήφανο» (ενθ. αν. σελ. 212-213).

Δηλαδή, τό χάρισμα τής διοράσεως καί προοράσεως κατασκηνώνει μέσα στήν ανυπόκριτη ταπείνωση καί συνδέεται μέ τήν βαθιά αγάπη γιά τόν κόσμο, η οποία γεννά οδυνηρή προσευχή γιά τά βάσανα καί τήν αποστασία τών ανθρώπων. Δέν αρέσκεται στίς καταστροφολογίες. Επιθυμεί τήν ανακαίνιση τό κόσμου, πού αρχίζει από τήν ενεργοποίηση μέσα σέ κάθε άνθρωπο τού νοήματος τού ψαλμικού στίχου: «καρδίαν καθάραν κτίσον εν εμοί, ο Θεός, καί πνεύμα ευθές εγκάινισον εν τοίς εγκάτοις μου» (50, 12).

Όπως τό βιβλίο τής Αποκάλυψης είναι τό τελευταίο τής Καινής Διαθήκης, γιατί η γνώση τών μυστηρίων του προϋποθέτει «καρδίαν καθάραν», η οποία «κτίζεται» μέ τήν μελέτη καί τήρηση όλων τών προηγούμενων βιβλίων τής Καινής Διαθήκης, έτσι καί οι προφητικοί λόγοι τού Γέροντος Παϊσίου μπορούν απλανώς νά κατανοηθούν (σέ ό,τι είναι δυνατόν νά κατανοηθούν) μόνον από αυτούς πού προσέλαβαν σέ κάποιο βαθμό τήν πείρα του μελετώντας καί τηρώντας όσα γράφει στά βιβλία του, σ' αυτά πού κυκλοφόρησαν πρίν από τήν κοίμησή του, αλλά καί από τήν εξάτομη καταγραφή τών λόγων του από τό Ιερό Ησυχαστήριο τού Ευαγγελιστού Ιωάννου τού Θεολόγου τής Σουρωτής, όπου βρίσκεται καί ο τάφος του. Επίσης, η καταγραφή τού βίου του από τόν Γέροντα Ισαάκ δείχνει τό ήθος καί τό θεολογικό υπόβαθρο τής ασκητικής ζωής του.

Η δημοσιογραφική χλευή δέν αντέχει στό καμίνι τής ζωής του.

(Πηγή: parembasis.gr, Δεκέμβριος 2012)